

zagwarantowania realizacji celu, któremu służy, nie wykracza poza to, co konieczne do jego osiągnięcia, oraz jest stosowane w sposób niedyskryminujący, czego ustalenie należy do sądu krajowego przy uwzględnieniu następujących uwag:

— uregulowanie takie jest odpowiednie do osiągnięcia celu polegającego na przeciwdziałaniu praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, jeśli pozwala danemu państwu członkowskiemu na nadzorowanie i skuteczne wstrzymywanie podejrzanych transakcji finansowych przeprowadzanych przez instytucje kredytowe świadczące usługi na terytorium krajowym, a w razie potrzeby na ściganie i karanie osób odpowiedzialnych;

— obowiązek nałożony tym uregulowaniem na instytucje kredytowe, które prowadzą swoją działalność na zasadach swobodnego świadczenia usług, może stanowić środek proporcjonalny do realizacji tego celu w sytuacji braku — w okresie, w którym miały miejsce okoliczności postępowania głównego — skutecznego mechanizmu zapewniającego pełną i całkowitą współpracę pomiędzy jednostkami analityki finansowej.

(¹) Dz.U. C 226 z 30.7.2011.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 25 kwietnia 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Słowackiej

(Sprawa C-331/11) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 1999/31/WE — Składowanie odpadów — Artykuł 14 — Istniejące składowisko odpadów — Brak planu uzdatniania terenu — Dalsze prowadzenie działalności)

(2013/C 171/10)

Język postępowania: słowacki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Marghelis i A. Tokár, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Słowacka (przedstawiciel: B. Ricziová, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 14 lit. a), b) i c) dyrektywy Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów (Dz.U. L 182, s. 1) — Dalsze prowadzenie działalności przez składowisko odpadów Žilina — Považský Chlmec pomimo braku planu uzdatniania terenu

Sentencja

1) Republika Słowacka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 14 lit. a)-c) dyrektywy Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów ze względu na to, iż zezwoliła na prowadzenie składowiska odpadów Žilina — Považský Chlmec bez sporządzenia planu uzdatniania terenu tego składowiska oraz bez wydania ostatecznej decyzji w przedmiocie tego, czy to składowisko to może nadal prowadzić swą działalność na podstawie przyjętego planu uzdatniania.

2) Republika Słowacka zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 282 z 24.9.2011

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 25 kwietnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland — Irlandia) — Thomas Hogan i in. przeciwko Minister for Social and Family Affairs i in.

(Sprawa C-398/11) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Zbliżanie ustawodawstw — Ochrona pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy — Dyrektywa 2008/94/WE — Zakres stosowania — Dodatkowe zakładowe programy emerytalne — Program o zdefiniowanych świadczeniach i zrównoważonych kosztach — Niedobór środków — Minimalny poziom ochrony — Kryzys gospodarczy — Zrównoważony rozwój gospodarczy i społeczny — Obowiązki danego państwa członkowskiego w przypadku niedoboru środków — Odpowiedzialność państwa członkowskiego w przypadku nieprawidłowej transpozycji)

(2013/C 171/11)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Ireland

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Thomas Hogan, Jonh Burns, John Dooley, Alfred Ryan, Michael Cunningham, Michael Dooley, Denis Hayes, Marion Walsh, Joan Power, Walter Walsh

Strona pozwana: Minister for Social and Family Affairs, Irlandia, Attorney General

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — High Court of Ireland — Wykładnia art. 1 ust. 1 i art. 8 dyrektywy 2008/94/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy (wersja skodyfikowana) (Dz.U. L 283, s. 36) — Dodatkowe zakładowe programy emerytalne — Niedobór środków w ramach tych programów — Uregulowanie krajowe nieprzewidujące podstawy prawnej umożliwiającej pracownikom otrzymanie odszkodowania od ich pracodawcy w następstwie niewypłacalności przedsiębiorstwa — Zobowiązanie danego państwa członkowskiego dotyczące przyjęcia środków niezbędnych w celu ochrony interesów pracowników — Okoliczności, które sąd krajowy powinien uwzględnić przy ocenie przestrzegania tego zobowiązania

Sentencja

1) Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy należy interpretować w ten sposób, że ma ona zastosowanie do uprawnień byłych pracowników do świadczeń emerytalnych z dodatkowego programu emerytalnego ustanowionego przez ich pracodawcę.

- 2) Artykuł 8 dyrektywy 2008/94 należy interpretować w ten sposób, że w celu określenia, czy państwo członkowskie wykonało zobowiązanie przewidziane w tym artykule, nie mogą być wzięte pod uwagę świadczenia z tytułu emerytury ustawowej.
- 3) Artykuł 8 dyrektywy 2008/94 należy interpretować w ten sposób, że aby miał on zastosowanie, wystarczy, by dodatkowy zakładowy program emerytalny dotknięty był niedofinansowaniem od dnia niewypłacalności pracodawcy oraz by z powodu swojej niewypłacalności pracodawca nie dysponował środkami pozwalającymi na dofinansowanie tego programu w stopniu umożliwiającym wypłatę w pełnej wysokości świadczeń należnych beneficjentom. Nie jest konieczne, by ci beneficjenci wykazali istnienie innych czynników leżących u źródeł utraty ich uprawnień do świadczeń emerytalnych.
- 4) Dyrektywę 2008/94 należy interpretować w ten sposób, że środki przyjęte przez Irlandię w następstwie wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 25 stycznia 2007 r. w sprawie C-278/05 *Robins i in.* nie wypełniają zobowiązań wynikających z tej dyrektywy, a sytuacja gospodarcza danego państwa członkowskiego nie stanowi wyjątkowej okoliczności mogącej uzasadnić ograniczony poziom ochrony interesów pracowników w odniesieniu do ich uprawnień do świadczeń emerytalnych z tytułu dodatkowego zakładowego programu emerytalnego.
- 5) Dyrektywę 2008/94 należy interpretować w ten sposób, że okoliczność, iż środki podjęte przez Irlandię w następstwie ww. wyroku w sprawie *Robins i in.* nie przyniosły rezultatu w postaci otrzymania przez skarżących w postępowaniu głównym więcej niż 49 % wartości nabytych uprawnień do świadczeń emerytalnych z tytułu dodatkowego zakładowego programu emerytalnego, sama przez się stanowi istotne naruszenie zobowiązań tego państwa członkowskiego.

(¹) Dz.U. C 290 z 1.10.2011.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 23 kwietnia 2013 r. — *Laurent Gbagbo (C-478/11 P), Katinan Justin Koné (C-479/11 P), Akissi Danièle Boni-Claverie (C-480/11 P), Alcide Djédjé (C-481/11 P), Affi Pascal N'Guessan (C-482/11 P) przeciwko Radzie Unii Europejskiej*

(Sprawy połączone od C-478/11 P do C-482/11 P) (¹)

(Odwołanie — Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające skierowane przeciwko osobom i podmiotom — Artykuł 263 akapit szósty TFUE — Termin do wniesienia skargi — Siła wyższa — Konflikt zbrojny)

(2013/C 171/12)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Laurent Gbagbo (C-478/11 P), Katinan Justin Koné (C-479/11 P), Akissi Danièle Boni-Claverie (C-480/11 P), Alcide Djédjé (C-481/11 P), Affi Pascal N'Guessan (C-482/11 P) (przedstawiciel: adwokat L. Bourthoumieux)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: B. Driessen i M.-M. Joséphidès, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od postanowień Sądu Unii Europejskiej wydanych w dniu 13 lipca 2011 r. w sprawach T-348/11 *Gbagbo przeciwko Radzie*, T-349/11, *Koné przeciwko Radzie*, T-350/11 *Boni-Claverie przeciwko Radzie*, T-351/11 *Djédjé przeciwko Radzie* i T-352/11 *N'Guessan przeciwko Radzie*, którymi Sąd odrzucił jako oczywiście niedopuszczalne skargi wnoszących odwołanie mające na celu po pierwsze stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2011/17/WPZiB z dnia 11 stycznia 2011 r. (Dz.U. L 11, s. 31), decyzji Rady 2011/18/WPZiB z dnia 14 stycznia 2011 r. (Dz.U. L 11, s. 36) i decyzji Rady 2011/221/WPZiB z dnia 6 kwietnia 2011 r. (Dz.U. L 93, s. 20) zmieniającej decyzję Rady 2010/656/WPZiB przedłużającą obowiązywanie środków ograniczających wobec Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej i po drugie, rozporządzenia Rady (UE) nr 25/2011 z dnia 14 stycznia 2011 r. (Dz.U. L 11, s. 1) i rozporządzenia Rady (UE) nr 330/2011 z dnia 6 kwietnia 2011 r. (Dz.U. L 93, s.10) zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 560/2005 nakładające określone szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej, w zakresie, w jakim te akty ich dotyczą — Brak indywidualnego doręczenia tej decyzji — Przypadek siły wyższej

Sentencja

1) Odwołania zostają oddalone.

2) *Laurent Gbagbo i Katinan Justin Koné, Akissi Danièle Boni-Claverie oraz Alcide Djédjé i Affi Pascal N'Guessan* zostają obciążeni kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 6 z 7.1.2012.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 25 kwietnia 2013 r. — *Komisja Europejska przeciwko Irlandii*

(Sprawa C-55/12) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2003/96/WE — Opodatkowanie produktów energetycznych i energii elektrycznej — Zwolnienie z podatku akcyzowego w odniesieniu do paliw pojazdów silnikowych używanych przez osoby niepełnosprawne — Utrzymanie zwolnienia po wygaśnięciu okresu przejściowego — Naruszenie)

(2013/C 171/13)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal i W. Mölls, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia (przedstawiciel: E. Creedon, pełnomocnik)